

Első köteg

Támadó csaták hadicselei

借 kölcsönvesz

屍 holttest

還 visszaad

魂 lélek

Semmilyen bizonyítékom nincs rá, azon kívül, hogy megtörtént.

Nem iszol egy kicsit túl sokat?

Lehet, hogy te sokallod, de én még innék.

Mit?

Rumot.

Ott ültem a Fiala Művészek Klubjában a kályhán, még tavasz sem volt, és én a lányt néztem, aki beállt italért a sorba. Először jártam ezen a kínai vörösre mázolt, gyanúsán divatos helyen, ahol mindenféle íroncok, festékesek, filmetlenek, zenebarbárok, de főleg a magukkal vonszolt baráti társaságok rontották hajnalig a levegőt.

Az én társaságom Bélából és Lúdanyóból állt. Béla ügyvédbojtár volt, de mint egykori amatőr színész kibulizott magának egy belépőt.

Figyeld azt a csajt az ajtófélfánál, mondtam Bélának.

Béla kifújta a füstöt, és annyit mondott:

Szerintem gimnazista. Keresztülnéz mindenkin, hogy ne rajta nézzenek át. Csíped?

A lánynak közepén elválasztott, egyenes szálú, barna haja és dacos szája volt.

Ühüm.

Kan pejl, mondta Béla, és a miénkhez koccintotta a poharát. Időnként nem állta meg, hogy ne hozza a környezete tudomására: ő beszél kínaiul.

Mért nem mész oda hozzá, kérdezte.

A poharat a Nagy-Magyarország alakú vörösborfoltra tettem. Minden asztalon pecsétes volt az abrosz.

Felálltam, és elindultam a lány felé. Az ajtó melletti olajkályhán kötöttem ki. Már nem égett.

Szereted, kérdezte a lány, amikor visszaért a rummal. A poharában kóla volt.

Itt mindenki a belső fűtésre tért át, mondtam kitérőleg. Utáltam a rumot, mert nem részeg lesz tőle az ember, hanem hülye, de a művészkedő lányokra meg szokta tenni a hatását.

Egészségedre, mondtam. Most kitűzők a klotyóra.

Lúdanyó, aki nemrég tért meg az olaszországi magyar disszidensek borzalmas gyűjtőtáborából, közelharcot vívott a vécé előtt.

Jaj, mindjárt összehányom magam! Lúdanyó a szájához kapta a kezét, öklendezni kezdett. Naná, hogy előreengedték.

A férfvicében nem volt akkora forgalom, bámulhattam a falat.

Jobb részegen, mint holtan

de legjobb holtrészegen

Mellette:

Ne örülj Iljics, nem lesz így örökké
százötven év alatt se váltunk törökké!

Papam-pampam-pipi-pam, papam-pampam-pipipi-pam, dúdolta mel-
lettem egy indiánbörzekés srác. A feje fölé ez volt írva a falon:

Az élet olyan, mint egy motor,
mindennap be kell rúgni

Veszély közepette nyugodtan álldogálni bohóság, mondta mögöttem
egy hang. Hátranéztem: Rőzner volt. Savószín szemében részegség vilá-
golt. Csupasz koponyáján hajátültetés pihéi csillogtak. Rőzner regényekkel
fenyegetőzött, de jobbára nagylemezeket és filmeket írt.

Bevágтам magam mögött az ajtót.

Menjünk föl táncolni, mondtam a lánynak.

Az egész klub egy Andrássy úti villa pincéiből és magassíkszínti helyi-
ségeiből állott.

Gyakran jársz ide?, kérdeztem az oszlopok osztotta nagyteremben, az erő-
szakos gépzene villódzó sötétjében.

Most vagyok itt először.

Én is.

Gyere táncolni!

Lúdanyó volt, egyszerűen elrángatott a lány mellől. Valamikor az ősidők-
ben Porlód legjobb rokizója volt, s meg tudta táncosát ajándékozni azzal
az érzéssel, hogy ő is jól táncol. Hamarosan kisebb kör alakult ki körülöttünk,
Lúdanyó pörgött-forgott testhez tapadó trikójában, kordfarmerjében – bele-
adott apait-anyait. Végre lekérte Béla.

A lányt nehezen találtam meg a sötétben, a fal mellett, egy széken vá-
rakozott.

Ne haragudj, mondtam, egy régi ismerősöm volt. Épp egy lassú szám
ment, fölkerem. Szoknyában volt és csizmában, piciny mellénykéje alatt
virágos ing.

Tengődi Zoltán, mondtam.

Kézdy Nadine.

A lassú még csak ment valahogy, de a középgyorsnál már bénázott.

Te mindig csizmában méssz táncolni?

Ne haragudj, nem tudtam, hogy ide jövünk.

Az orosz követség előtt taxit fogtam, pedig a Váci utca szegényebb fele,
a feketéllő, sebhelyes falú házak nem is voltak olyan messze.

Nincs itthon az albérlőtársam, de ne félj, mondtam, keskeny szobács-
kásban a magnóval vacakolva. Már régóta egyedül laktam a nővéremék
kéglijében.

Nem félek, válaszolta, kellemes, barnásvörös hangján, gyantaszín sze-
mében bizakodás. Levehetem a csizmámat?

Hát persze.

A fűtőtestet még erősebbre állítottam.

Mondták már, hogy hasonlítasz Yoko Onóra? Átöleltem a vállát.

Az ki?

Megcsókoltam, az ágyra döntöttem. Engedett, de amikor a bugyijába
nyúltam, megfogta a kezem.

Ne, most.

Felültünk.

Az a nő, aki miatt felbomlottak a Bítliszek?

Az, mondtam. Én nem szoktam erőszakoskodni senkivel.

Neked nem is kell. Csak most nem...

Ne végy olyan lányt, aki ha egy férfit lát, már nem is ura magának.

Ezt ki mondta?

Li Tie-kuaj. Lao-dze tanítványa volt, akitől megtanulta, hogyan kell
akaratlanul elválasztani a testet a lélektől, és így utazni a négy szél szárnyán.

Felálltam, egészen lehalkítottam a magnót.

Érdekel a története?

Igen, mondta a lány, és lábát maga alá húzta. Nekidőlt a gyékény falvé-
dőnek. Szóval ez a Li, mikor egy nap lelke elindul a hegyekbe, megparan-
csolja tanítványának, hogy holttestét égesse el, ha hét nap múlva nem tér
bele vissza. A hatodik napon a tanítvány hírül veszi, hogy az anyja súlyos
beteg, és elégeti mestere holttestét.

A zsebkendőmbe trombitáltam, és a lánnyal szemben leültem a szőnyegre.
A dzsekimet a lámpára dobtam. Elvételtem a mozdulatot.

Midőn Li lelke visszatér, csak egy marék hamut talál a teste helyén.

Elég snassz!

Ingerkedő, apró fények a lány szemében.

Hát még a többi! Szegény Li ugyanis nem talált más holttestet a közelben,
mint egy sánta koldusét, s ezt öltötte magára. Lao-dze, hogy megvigasztalja
őt, egy vas vándorbotot adott neki – innen a Li Tie-kuaj: Vas vándorbotos
Li elnevezés. Ja, és kapott még egy lopótököt is, varázsszerekkel.

A lány az ágy szélére ült.

És mi lett a tanítvánnyal?

Li Tie-kuaj megjelent annak a házában, és feltámasztotta az anyját.

Azannya!

Bizony! A tanítványt később magához vette.

Megsimogattam a lány haját.

Te tudsz kínaiul?

Csak tanulok, egy barátomtól.

Ciki, ha most azt mondom, hogy álmos vagyok?

Nem. Én is álmos vagyok.

Reggel arra ébredtem, hogy keresztben fekszem az ágyon. A fürdőszobai fregolin diadalmi zászlóként lógott a lány világoskék bugyija, a postaládában egy névjegykártya várt.

Miért?

Nem tudom, mondta. Látszólag mi sem könnyebb, mint regényt írni. Hiszen szeretetből és elmúlásból van.

Ott ült a fiókoszekrény előtt, amelyet a legfelső fiók kihúzásával és a polcokat záró lap lehajtásával íróasztallá alakított, és a túlexponált képet nézte a falon. Fehérszőke szerelme volt rajta, csak ő tudta, hogy a tengerben áll. A haja mint egy tajték fodra. Az a bikini! A lány arcán szellőmosoly, egyik tenyerében tengervíz.

Elkapta a fényképről a tekintetét: a lány benne élt, fölösleges volt hát az a valami ott a falon.

Fej vagy írás?

Mindig ez a kérdés. De mindkét esetben én nyerek.

Szóval mindkettő?

Igen.

Fél éve volt, hogy – kétesztendő kiadóbéli raboskodás után – megjelent az első könyve. Már utálta hosszú, mekegő „e” betűkkel teli címét, na meg azt, hogy saját maga húzta meg a felére. Írtak róla jót-rosszat – de írtak róla.

Egy halott lány álma vagyok, gondolta, kézmosás közben a fürdőszobában. Aztán eszébe villant: Egy álom árnyéka. Igen. Ez lesz a címe. Szinte vidáman ült vissza az írógép elé, teli tenniakarással.

Az irodalmi siker dolgában, az ég dönt, tubám!

Ezt honnan vetted.

Van-Csangnak, az irodalom istenének a könyvére van írva. Mi sípol a konyhában?

Ja, bosszút forralok.

Kiment, levette a teavizet a gáztűzhelyről. Zacsós teát keresett a konyhaszekrényben. Itthon még újdonságnak számított.

Csöngettek.

Az ajtóban a szomszédasszony állt, az álla, mint egy rongycsomó. A kezében egy csomagot tartott.

Átvettem, tudja, nem volt itthon. Húsz forint borraivalót is adtam.

Azonnal, Ilonka néni. Átadta az öregasszonynak a pénzt. Nem tudja, milyen nap van ma?

Szabó család, mondta a nő.

Hát nagyon szépen köszönöm.

Hidi Kornél, betűzte a feladót. Ledobta a csomagot az ágyra, a Közúti baleset című börtönszürke könyv mellé. Hát mégis elküldte az öreg!

Két hete lehet, hogy egy este ismeretlen hang szólalt meg a telefonban. Az öregember egy megvakult, hajdan Porlódon szolgált pap volt, elmondása szerint. Nemrég olvasták fel neki az ő könyvét.

Tudja, éggy Porlódon játszódó regényre készültem egész életomben, de a Jó Isten elvötte a látásomat. Talán túl sokat is láttam.

Hosszú csönd a telefonban.

Haló?

Igen, itt vagyok. Szóval a maga könyve mögtetszött. Az öreg krakogott egyet. Engöm nemsokára magához szólít a Mindönható, úgy gondoltam, hogy önnek adom a jegyzeteimet. Hátha maga mögírja azt a könyvet.

És mit tetszik kérni érte?

Porlódiak vagyunk mindketten! Az öregember el-elfulladás, rozsdálló hangja. Szóval kétezeröt kérnék. Szünetet tartott. Sok?

Nekem sok, gondolta.

Nem sok, válaszolta. Megpróbálta elképzelni az öreget. Vastag keretes napszemüveget képzelt a szeme fölé.

Akkor mondom a címöt!

Nem talált ollót, ezért kézzel esett a borító szürkésbarna papírjának. Megpróbálta a keresztben kötött madzagot áthúzni a csomag keskenyebbik végén.

Elsőre sikerült, pedig nemcsak a keze remegett, hanem született kétbalkezes is volt.

Harminchat, fekete cipőfűzővel átkötött, kifakult papírköteget talált benne, az öreg nem írt kísérőlevelet.

Valamennyi boríték címet viselt. Töredékek, anekdoták, babonák, legendák, beszélykék, jegyzetek, adomák, élcek, mesketék, szösszenetek, tárcapróbálkozások, néprajzi megfigyelések, történelmi adatok, hiedelmek, ráolvasások, csúfolók, a hősök jellemzései és egyéb regénycsírák sorakoztak katonás rendben bennük. A legtöbb írást meghívók, nyugták, bizonylatok hátára írták, kézzel vagy géppel. A Porlód-felsővárosi Oltár Egyesület zöld színű, kis alakú meghívói mellett fehér kartonlapok szerepeltek legtöbbször, de az irodalomkutatók által használt könyvtári cédulák is hatalmas számban voltak. A fehér lapon ez állt:

RÓM. KAT. PLÉBÁNIA

Porlód-Felsőváros, Munkácsi utca 9. sz.

Igazolvány

melynek alapján

.....úr

Porlód szab. kir. város polgármesterének

34965/38 E. sz. számú engedélye alapján

jogosult templomunk renoválására történő

adományok átvételére.

Hivatali és hívatlan dolgok

Szigmának köszönettel

Ez állt mindjárt az első lap hátulján.

Csajkás Bódog adótiszt több időt töltött el a Prés kocsmában, mint a hivatalában. Ez valamikor a boldogult 1880-as esztendőben esett meg.

Csajkás viselkedése fölött talán napirendre tértek volna a jó porlódiak, ha nem azokat a pénzeket issza el, melyeket a felek rábíztak, hogy befizesse adóként. Hivatalvesztés lett a dologból, a határozaton rajta volt a miniszter kézjegye is. Mindez nem akadályozta meg Csajkást abban, hogy a legközelebbi pályázaton be ne nyújtsa kérvényét. A jeles férfiú imígyen kezdte pályázatát:

Tekintetes Tanács! Ami volt – volt. Vessünk fátylat a múltra...

Míg a tanácsbéliek a fátyollal bíbelődtek, addig ökelme a reggelig tartó ivászat után bevette magát a frissen nyílt gőzfürdőbe. Az előzékeny szolga megkérdezte a másnapos vendéget, hogy milyen vizet parancsol.

Én csak parádival szeretöm!, válaszolta a hivatalos férfiú.

Csendes idők jártak akkortájt a porlódiakra, majdnem mindenki vágott disznót, s biztos lehetett benne, hogy a fele elmegy a torra meg a kóstolóküldésre. De végül is az ember a pénzénél maradt. A kistisztviselő a maga házában lakott, de panaszkodott az államkölcson terhe miatt. Volt, amelyik húsz forintot is törlesztett egy évben. A városi kézbesítő, Godó Virgonc Mihály, keresvén az értesítendő felet, azt a választ kapta, hogy a nevezett meghalt a múlt héten. Godó Virgonc kötelességtudó férfiú volt, a végzést rászögezte a fejfára. A vétívre pedig odaírta:

A fél megtagadta az átvételt.

Akkoriban a vizet még garasért mérték, s hordókban szállították a házakhoz. Egy nemesi oklevéllel rendelkező csizmadia (föld az nem volt a kutya-bőrhöz) megkérte Porlód leggazdagabb lányának, a Kárász kisasszonynak a kezét. Mink is nőmösök vagyunk, kérömalással!

A kosáron kívül kapott még egy forintot is – soha föl nem fogta a kido-batásnak ezt a fokát.

A hivatalokban minden a maga megszabott útján haladt azért. Az egyik osztályról például ellopták a tintatartót. Ez esetet így örökítették meg: Hová lett a tintatartó tárgyában számvevői jelentés.

Ezt csak egy valóságos remekmű múlhatta fölül: A tápai földeket kik nem használták tárgyában.

Nem volt szabad gáncsoskodnia pipázók tárgyában sem. A fél élet arra ment rá. A rágyújtás cselekménye pedig fontosabb dolog volt bárminél.

Éppen nagy verekedési ügyet tárgyalt a bíróság, számított minden elhangzott szó. Megkérdezik Alamizsna Kis Rókust:

Hallotta maga, mit kiabált a vádlott?

Nem hallhattam, kéröm, mer', éppen akkó gyújtottam a pipára.

Egy derék porlódi hivatalnok atyafilátogatóban járt Fölső-Magyarországon. Eldiskurál a megyeházán, végül megszólal:

Hogy tudja mögállni, nászom, hogy nem kínál mög égy pipával?

Mi nem dohányozhatunk, látja-e, csupa faburkolat borít itt mindent.

Nem pipálnak? Akkó mi az Isten csudáját csiná'-nak egész nap a hivatalba'?

Midőn idáig jutott az olvasásban, sóhajtott egyet. Szeme rátévedt a következő címre:

A fukar

A kis Vészi (eredetileg Rittersporn) csak egy írkokocska volt, de annál több anekdota keringett már róla életében is. Állítólag fiatalabb éveiben egy zsidó hitközségi iskola tanítójaként támadt afférja ártatlan lánykával. Megszenvedett érte alaposan, s csak a városi főügyész jóindulatának köszönhetette, hogy ezt a kis hivatalt is sikerült elnyernie.

Alacsony, szakállas, elképesztően toprongyos ember volt a kis Vészi, örökké síró hangú, alázatos a kellemetlenségig. Fukarságáról legendák szálltak szájról szájra.

Na, Vészi, szólt egyszer önmagához, ha mögelégszöl vacsorára ezzel a penészös sajtadarabbal és kükemény kinyérrel, amit a fiózkodban találtál, ihatsz égy pohárkáva' a finom szilvóriumodbú'.

Legyúrte valahogy a vacsorát, és újabb szónoklatot intézett önmagához:

Hallod-é, Vészi, nem hittem vóna, hogy ennyire becsapod magad! Az ügyetlenségödér', amiér' ez a vacsora is jó vót neköd, mögbüntettek. Azért sé kapsz a szilvóriumbul!

Ezenközben hat-hét háza épült egyszerre. Csak a világháborúval nem számolt: amikor a szegedi 46-osok Aftovácbán beigazították a géppuskákat Montenegró felé, Vészitől megvonták a hitelt – egykettőre szegény ember lett belőle.

Egy alkalommal Csöngölére mentek ki a tanácsnokok, földárverésre. Elindultak már délután, hogy a várostanyán megháljanak kipihenni magukat a másnapi munkára. Vészi hamar lefeküdt, a többiek még fönmaradtak bormáriásra. (Ez a máriás nevű kártyajátéknak az a változata volt, amelyet

nem pénzre, hanem borra játszottak, s amelyet a megegyezés szerint a nyertesek fizettek.) Egyszer csak irgalmatlan, reszelő hang zavarja meg őket. Hát a kis Vészi horkolt.

Adjatok égy kiskanálnyi sót a szájába, mondta Zombory Antal uram, aki már a nagyárvízkor is a város szolgálatában állott. Földoldja a nyálkáját.

Vészi megkapta a sót, álmában nyalogatta a száját, nagyokat nyelt, majd elcsöndesedett. Darab idő múlva megint felharsan a szörnyű hang, mintha száraz lóbórt húznának a fagyon.

Na, még égy kanállal neki, adta ki a jelszót Zombory.

Reggel korán keltek, felültek a kocsira, haladtak a parcellák mentén.

Csudálatosat álmodtam, Zombory úr, kezdte Vészi. Sült libát öttem. Fejedelmi vót, csak égy kissé é' vót sózva. Az az érdekös, hogy még most is érzöm az ízit!

Ez magára vall, Vészi úr, mondta Zombory, mer' fukarságába sosé vetemödne libaövésre. Azér' álmodott libát, mer' így ó'csóbb!

Vészi megragadta a kocsis karját:

Mögállni, mögállni!

Meg sem várta, úgy ugrott le. Rohant a kúthoz, neki a vödörnek, majd a felét kiitta.

A többiek nem bírták tovább, nevetve elmesélték neki az éjszaka történetét. Vészi olyan tekintettel fogadta, mint a megbántott bárány.

Ugyan, édös Zombory úr, né akarjon elbolondítani. Maga túlságosan réális, és nem képes főfogni, hogy vannak a tudatunkon fölül álló erők is. Ez a liba ilyen vót.

Szatymaz

Még község se volt a lellem, de Kószó István, Tömörkény legénykori cimborája már így hívta: Szatymaz bot- és székváros. A névmagyarozattal könnyű dolgunk van: a verekedésnél előbb a bot kerül sorra s csak azután a szék. Máskülönbén paradicsomi hely volt nyár idején azoknak a porlódiaknak, akiknek itt volt a tanyájuk, árnyékos, lombos fákkal. Még ige is lett belőle. Szatymazolni annyit tesz, mint a vidéki nyugalomért és gyönyörűségekért elhanyagolni a hivatali teendőket.

A század elején a vendégellátás szinte tombolt Szatymazon. Alapelv volt, hogy mindenkit le kell itatni, mégpedig minél előbb. Még kijózanító kamarát is fönntartottak, hogy az áldozat néhány órás pihenés után újult erővel folytathassa a csatát, amelynek időtartama általában három napot jelentett. Az asszony nép az úgynevezett slafrokbálakban időzött. Ezt

használta ki Kasorrú Bálint, Szatymaz első és egyben utolsó személyszállító fuvarosa. Fiákerest azért nem mondhattam, mert bizony csak szekere volt az élelmes férfiúnak, amelyre deszkákat tett keresztbe. A szekeret a Szárcsa ló húzta, amely a rossz nyelvek szerint, akkor került még Kasorrú tulajdonába, amikor még amolyan embör vót. De hát mit bánták ezt a központban bálázó hölgyek, ha éjszaka haza akartak jutni a tanyára.

Kasorrú Bálint tehát fuvart kapott, és nagy vala az ő népszerűsége. Finnyás kisasszonykák, ha restellték forró délutánokon a gyalogsétát – mert a napsugár kihozza a szeplőt –, Kasorrúért üzentek. Ifjú gavallérok várakoztatták a tanyák előtt, mintha gumirádlis volna. Az öregurak se feküdtek le korán – Bálint mindig kapható volt, s az artézi kútnál állította föl az állomáshelyét, magyarul standot. Meg is nőtt a büszkesége Kasorrúnak, úgy nevezte magát, hogy:

Közlekedési forgalom.

Ő állapította meg azt is, hogy milyen sorrendben térhet haza az aszozynép a bálból:

Ki hogy gyüött!

Ez a bálba érkezés idejét jelentette, ami mély alkotmányos felfogásra vallott.

Egyszer mégis megesett a baj.

A kövér Buchperger-Könyvhegyi lányok szálltak föl a szekérre, még náluk is terebélyesebb anyjokkal, s Szárcsa, akit Munkácsy Mihály is odaföstött a honfoglalási képre, megmakacsolta magát.

Gyű!, mondta Szárcsának Kasorrú Bálint.

De bizony a ló nem indult meg. Csak nézett hátra szomorúan, túrt szidást és ostort, de föltette magában, hogy ilyen kövér lányokat ő nem cipel. Inkább lefeküdt a homokba, s még azon az éjjelen eltűnt az istállóból.

Az első világháborúval aztán a vendéglátókedv is megcsappant. A kis Vészinek (azelőtt Rittersporn) a háború elvitte az egész vagyonát, családjával kihúzódott hát a szatymazi tanyára. Egyszer a városban összefut egy régi ismerősével.

Hogy vannak, hogy vannak odakünn?

Köszönöm kérdésit, mögvagyunk.

Azok a paradicsomi állapotok Szatymazon... Szívesen möglátogatnám a családommal uraságodékat.

Végtelenű fogunk örüni, felelte Vészi. Arra azér figyelmeztetöm, utasítsa vissza a rágalmakat, miszerint nálunk, Szatymazon koléra lönne!... Akkora az a tanyavilág, azt' még hatszázalékos sé a halálozási arány.

De ételbe csak nem szenvednek hiányt?

Hát húst azt nem öszünk, de majd maguk hoznak magukka', ha mög-kívánják. Az is hazugság, hogy az összes kút mög van mérgözve! Csak úgy kétharmada. A tanyai orvosok azonban csak tífuszbacillusokat tanáltak a legtöbbe'.

Igen?

De még mennyire.

És az időjárás milyen?

Nem olyan változó, mint itt benn a városba'. Délután elered az eső, oszt szakad éjfélig. Szereti a villámokat? Az a természet legszöbb játéka! Nálunk órákig gyönyörködhet benne.

De csak ki löhet a vonathon mönni?...

Hogyné löhetne! Kedves urambátyámékat éjfélkó kikíséri a vonathon a kapásunk. Derék, szorgalmas embör az a Regdon Mihály. Gyönyörű fafaragványokat csiná't az illovai fégyházba az alatt a tíz év alatt, míg lé vót csukva.

Azt mondja, fegyönc vót?

Fegyönc! Utálatos szó. Vannak gögös embörök, akik így hívják az elesöttebbeket.

Jaj, né is mondja tovább, me' belehalok!

Én édös Istenöm, mi mindöntű fél az elpuhútt, városi embör. A kis Vészi ezzel lezárta a meghívást.

Sok-sok, a plébánia által kiállított igazolvány kellett hozzá, mire az első csokor írás végére ért.

Parádi víz, Godó Virgonc, pipa, libasült – mit kezdjek én ezekkel? Az író-gép tetejéhez ütögette a kartonlapocskákat. Aztán ki lehet ez a Szigma, akitől feltehetően az egész ered?

A különbség a hasznos, meg a hasznos és szép között: az a villanydrót és a pókháló közti különbség, csibém. Mit törödsz te a hasznossággal, hisz a könyved szerkezete sincs még meg!

A kartonlapokat visszatette a borítékba, és akaratlanul megsimította.

Ismertem olyanokat, akik tökéletesen hasznosak voltak a mások, és tökéletesen használhatatlanok a maguk számára. Mint egy napóra egy ház homlokán – jó az arra járóknak, de nem a bennlakóknak.

Megállt a konyhában: az üres üvegek erdejét szemlélte.

Kismutató nélküli óra vagyok, mormolta lehajtott fejjel.